

SAMA.

Povest. — Spisal F. S. Finžgar.

VIII.

(Dalje.)

Tisto dopoldne, ko je stal na preži za pregrajo na pošti mešetar Jok, je njegovo prisluškujoče uho natančno ujelo besede poštarice Erne: „Gospa Strniška v Mareževcu.“ Občutil je, da je nekaj šinilo ob teh besedah skoz njegovo telo, skoz srce in mozg. Toda ni se ganil; samo njegovo levo, pomežikujoče oko je obstalo in ni trenilo. Kakor bi prisluškal z očmi. Potrpežljivo je čakal in se ni gnetel med ljudi, ki so vsi obenem tiščali k okencu, ko se je odprlo. Zadnji je prišel na vrsto, kupil dopisnico in malomarno odšel. Pred vrati je izvlekel zamazan zvezek iz žepa, vtaknil med popisane liste dopisnico, spravil vse spet v žep in se napotil. Roke je potisnil v žepe, tulasti klobuk se mu je kar sam od sebe obesil na oči, rameni je dvignil, da je bilo videti odzadaj, ker mu je glava zlezla med pleča, kakor bi hodil jetičnik.

Jok pa ni ubral navadne poti. Smrekarjevega dvorišča se je ognil in se spustil po brežiču za pošto proti svoji samotni koči in kmalu utonil v gosti megli. Doma je odveznil pokrov pri peči in poiskal pisiker zajtrka, kakor mu ga je spravljal žena ob žerjavici. Izpil je takoj v veži iz lonca, ga postavil nazaj na ognjišče, peč zaveznil in šel v hišo. Tamkaj je odprl omarico, v steno vzdano, prijel za zelenko in miže pil iz nje v dolgih požirkih. Potem je zvil nekaj stare obleke za vzglavje in legel vznak na klop ob peči.

Ni mu bilo do spanca, ker se je dodobra naspal v listju. Bulil je v črni strop in tuintam trepetaje z vejicami lovil misli, kakor so se mu sno-

vale in tekle pred njim. Dobro uro je tako ležal, roke pod glavo. Včasih je zaklopil oči, ki so se vselej kmalu odprle in zopet nervozno pomežikovale proti stropu. Ko jih je zadnjič zaklopil, je obžedel dokaj dolgo, kakor bi zaspal. Pa ni. Zakaj sunkoma je skočil kvišku in se zasmejaval navesglas. Spet je šel k omarici, prijel zelenko in pil, da se je dvakrat oddahnil, preden je posrebnil zadnjo kapljo.

„Kakor bi bila voda,“ je zamrmral, ko je zapiral vratca. „Nič več ne speče in ne ureže po grlu. Da se človek tako navadi te spekočine. — Ali so pa oštirji sami sleparji, da točijo vodo. Vrag vedi!“

Mešetar je nato vtaknil prazno ploščato čutaro v žep, zaklenil vežna vrata in skril ključ v kradi med polena. Potem je ubral pot za vasjo in prav na koncu vasi zavil v leseno krčmo pri Plankarju. Žive duše ni bilo v krčmi. Le krčmar Martinek je dremal pri peči in se ni prebudil, dokler ga ni Jok potresel za rame.

„Napolni mi čutaro,“ mu je pomolil steklenico v roke.

Krčmar je zazdehal in si pomel oči, preden je segel po posodi.

Jok si je primaknil stol k mali mizici ob peči in sedel.

„Kam si se namenil,“ je vprašal Martinek in ogledoval čutaro proti oknu. „Kupčija, kaj?“

„Ne bo, danes že ne. Za kravami pogledam k Sv. Antonu. Tale Vrbeček z Grabna me sili.“

„Vrbeček? No, no!“